

NYHETSBRÄV *INDIEN*

utgivet av *Indienspecialisten EMPATUM*
Engelbrektsgränd 39, 114 32 STOCKHOLM Plusgiro: 460 75 60-2
Tel: 08-411 04 08. E-post: empatum@comhem.se
Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl
Hemsida: <http://www.empatum.se>

Nr 5 2011

Utkommer 5 gånger per år
Sextonde årgången

Bokrecension:

RÖD STJÄRNA ÖVER JAN MYRDAL

Jan Myrdal: **Röd stjärna över Indien**, Leopard Förlag, Stockholm 2011.
ISBN 978-91-7343-333-4.

Naxalitörelsen, eller som de själva kallar sig, *Indiens Kommunistiska Parti (maoisterna)*, inbjöd år 2010 Jan Myrdal att besöka dem i Dandakaranyas skogar i trelikströset mellan Madhya Pradesh, Orissa och Andhra Pradesh. Vi har skrivit om detta i Nyhetsbrev nr 2/2010. Han åtföljdes på resan av den svensktalande indiska journalisten och socialaktivisten Gautam Navlakha, som har skrivit en 52 A4-sidor lång artikel om naxaliteterna och sitt besök hos dem i tidskriften Sanhati. Även detta har vi skrivit om, i Nyhetsbrev 3/2010.

Redaktören tar sig friheten att uppmana Nyhetsbrevets läsare att läsa dessa två artiklar, nyhetsbrevens finns på Empatums hemsida. Ty om man gör det så finns det förvånansvärt lite att tillägga efter att ha läst Jan Myrdals bok. Den är rätt liten och består av 158 sidor. Omkring halva boken handlar om andra saker än maoisterna i Indien: om England, hur Jan Myrdals förvägrades inresa till England år 1950, Englands kolonialvälde i Indien, Pariskommunen, samt ett ständigt återkommande marxistiskt testuggande om vad Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Ho Chi Minh m.fl. har skrivit i olika frågor.

Om vi håller oss till ämnet så berättar Myrdal om sin resa till maoist-högkvarteret i Dandakaranya, om hur han fick vandra i flera timmar, så att han fick ont i sina 82-åriga knän, om hur han bärs korta sträckor på en bår och om hur maoisterna tillverkar en fälttoalett modell sittplanka eftersom han inte kan uträtta sina behov sittande på huk.

Han fascinerar av de unga maoisternas vänlighet, "Du är precis som min far,

han kan inte heller sitta på huk", säger en av dem när de tillverkar fälttoaletten. Han träffar Generalsekretären för maoisterna, Ganapathy och några andra ledande kamrater. Men den information man får om maoistrelsen är minst sagt torftig.

Det är endast tre saker som Nyhetsbrevets redaktör finner intressanta: Det första är att maoisterna är beredda att upprätta en enhetsfront (folkfront) tillsammans med andra progressiva krafter (sådana som Lenin kallade för "nyttiga idioter") för att bekämpa "klassfienden". Man kan gissa att de på känt manér efter en eventuell seger kommer att rensa ut dessa (antagligen rent fysiskt) och ta över makten själva.

Det andra är att de vill ha en kinesisk kulturrevolutionär organisation av industrier där arbetarna röstar om varje fråga - inom de ramar som partiet har ställt upp.

Det tredje är att maoisterna visst är för yttrandefrihet m.m. Alla ska få säga vad de vill, alla ska klaga etc till partiet. Jovisst, men om några nu vill rösta på ett helt annat parti, t.ex. Kongresspartiet, kommer det att vara tillåtet? Kommer andra partier att tillåtas ställa upp i val och ta över makten om de vinner? På den frågan saknas svar, även om man naturligtvis anar svaret.

I de "befriade" områdena tillämpas dödsstraff, stympningsstraff samt piskning. Jan Myrdal har inga invändningar, tvärtom.

I ett kapitel påbörjas en utläggning om maoisternas ställningstagande till indiska regeringens erbjudande om eld- och förhandlingar. Men man

får aldrig reda på deras svar, frågan rinner ut i sanden i kapitlet.

Till detta kommer sedan Jan Myrdals bisarra teorier och förvrängda verklighetsbild: Andra Världskriget var ett "låtsaskrig" mot Tyskland, 36 indiska miljärdärer brukar framträda i parlamentet och pressen, kriget mot terrorismen är likställt med nazisternas illgärningar, "USA:s krig mot det koreanska folket" (Koreakriget?), han nämner på flera ställen "inbördeskriget" i Indien. Han tror att USA är djupt inblandat i "kriget" mot maoisterna, bl.a. genom att utöka samarbetet med indiska kustbevakningen och flottan! Listan kan göras mycket längre. Det finns också vissa felaktiga påståenden om Kashmir och kastsystemet.

Man frågar sig varför Myrdal egentligen reste till Indien? Det mesta hade han kunnat skriva hemma i Sverige med hjälp av e-post och - varför inte - Skype? De "högre kamraterna" bland maoisterna har datorer. Faktum är att man får reda på betydligt mer om maoisterna i Navlakhas ovannämnda artikel.

Men en liten dråplig detalj hade vi då gått miste om: På vägen ut ur maoisternas zon reser Myrdal från Kondagaon till Raipur. "Taxichauffören..... var hjälpsam men uttryckte pratsjukt sitt ogillande av naxaliteterna". Vem hade inte velat vara en fluga inne i den taxin och se Jan Myrdal, uppfylld av maoistisk glöd, tvingas höra på en taxichaufför som ogillar naxaliteterna!! Det måste tydligen ha stuttit illa, eftersom han nämner det i boken!

Anmärkning: Maoisterna lär ha sagt att de ska ta över hela Indien år 2050. De är knappast intresserade av att samarbeta med regeringen när det gäller skolor, hälsovård etc, de tillåter inte ens NGO:s att göra det i de "befriade" områdena. Maoisternas egentliga syfte är inte att förbättra förhållandena, utan att ta över makten. Så vad skall då regeringen tala med dem om?

MER OM MAOISTERNA

Mallojula Koteswara Rao, bättre känd som Kishanji, har dödats av polisen. Han var nummer tre i hierarkin i Communist Party of India (Maoisterna):s politbyrå. Han dödades i Midnapore den 24 november i år.

Kishanji var en mycket skicklig strateg, och lyckades gäcka säkerhetsstrupperna ända sedan maoistupproret började på allvar år 2009. Bl.a. ledde han anfallen mot Eastern Frontier Rifles läger (24 soldater döda).

Men hans död visar på något viktigare: det har skett ett trendbrott i de maoistansfrämmande områdena: urbefolkningen - adivasis, som tidigare har satt sin tilltro till maoisterna eftersom myndigheterna negligerade området, har börjat tappa tilltron till maoisterna. Men maoisterna, vars ledare kommer från

Andhra Pradesh, använder adivasis som soldater och tillåter dem sällan att stiga i graderna. I stället har maoisterna gynnat mahatos, en sorts jordägare i området. Adivasis har sett med motvilja på hur maoisterna har utpressat industrier i området. Maoisternas hårda och godtyckliga bestraffningar (döden, stympning, tortyr och prygel) även för mindre förseelser, samt att de inte tillåter adivasis att följa sina traditioner och sin religion, allt detta har lett till minskat stöd för maoisterna samt även deserteringar och angiveri.

Adivasiflickan Jagori Baske, en skytt i maoistarmén, ville gifta sig med Guru-charan Kisku, men förbjöds göra detta av maoisterna. I stället beordrades hon att gifta sig med Rajaram Soren. Baske, Kisku och Soren rymde från maoisterna och gav upp inför polisen.

Detta minskade stöd har troligen lett till Kishanjis död. Säkerhetsstyrkorna skulle aldrig ha fått kännedom om var han befann sig om inte adivasis informerat dem.

Dessutom finns en minskad tilltro och en trötthet gentemot maoisternas våld. Många adivasis vill ge regeringen en chans att sjösätta de utvecklingsprojekt som man utlovat.

Kishanjis död är naturligtvis en seger för myndigheterna, men viktigare är att regeringssidan framstår som ett bättre alternativ än maoisterna. Om så inte är fallet kommer en ny Kishanji utan tvekan att dyka upp.

Efter Sunday Times of India, 27 november 2011.

UTLÄNDSKA AFFÄRSKEDJOR IN I INDIEN?

Den stora kontroversen just nu i Indien är om man skall släppa in utländska affärskedjor, som t.ex. amerikanska Wal-Mart och franska Carrefour.

Först var utländska affärer och varumärken helt förbjudna i Indien. I och med liberaliseringarna har man tillåtit utländska varumärken, samt "one brand shops" dvs en utländsk butik som bara säljer sitt eget märke, t.ex. Reebok-affärer som bara säljer Reebok-skor.

Regeringen beslutade i november att tillåta "multibrand stores" som t.ex. Wal-Mart. Detta var ett s.k. exekutivt beslut som regeringen hade rätt att fatta utan att hänskjuta frågan till parlamentet. Ingen bestrider detta, men inte desto mindre blev det ett uppror i parlamentet. Oppositionen tågade ut och arbetet i parlamentet lamslogs i tio dagar. Dessutom ägde demonstrationer mot beslutet rum i hela Indien. Detta tvingade regeringen att lägga förslaget på is, tills man diskuterat igenom det med alla berörda parter och nått en konsensus.

Allt detta trots att reformen endast innebär att delstatsregeringarna skulle få rätt att släppa in utländska affärskedjor i sina respektive delstater. De kan också vägra att göra det om de vill. Detaljhandel med dagligvaror, inklusive mellanhänder, är Indiens näst största sektor efter jordbruket. Motståndarna till re-

formen tror att hundratusentals små familjeägda affärer kommer att slås ut av kedjorna. Dessutom kommer bönderna och producenterna att drabbas, särskilt om de stora kedjorna lyckas monopolisera marknaden.

Anhängarna till reformen säger att kedjorna kommer att innebära en rationalisering av livsmedelsdistributionen, dvs handeln mellan bönderna och konsumenterna. De säger också att småaffärerna visst inte kommer att slås ut, åtminstone inte om de anpassar sig och förbättrar sin service genom att t.ex. sända hem varor till kunden (något många av dem redan gör), acceptera kreditkort m.m. Detta har erfarenheterna från länder som Kina, Thailand, Indonesien och Brasilien visat.

Ca 30 % av Indiens frukter och grönsaker förstörs på vägen från producent till konsument. Prispåslaget mellan bonde och affär är 60 %, ett av de högsta i världen. Indien har en mycket liten livsmedelsindustri. Fram tills för tio år sedan bestod den nästan helt av tillverkning av glass och ketchup. Att döda och plocka en höna samt lägga den i en plastpåse och stoppa in den i ett kyl- eller frysskåp räknas inte livsmedelsindustri.

De flesta experter tycks vara eniga om att reformen är bra för bönderna och

konsumenterna. När det gäller effekten på småaffärerna är de mer oense. Mellanhänderna (som har samma intresseorganisation som småaffärerna) kommer att drabbas, även om de kanske kan få nya arbetsuppgifter om reformen sjösätts.

Men reformen är också ideologiskt laddad. Kommunisterna är emot den därför att man inte vill att utländska - särskilt inte amerikanska - företag skall släppas in. I debatten talas det ofta om huruvida man är för eller emot "Wal-Mart".

Det finns redan några indiska kedjor som Reliance Food och Food Fresh som fungerar på samma sätt. De behöver inga tillstånd eftersom de är inhemska. De håller lägre priser än småaffärerna och de köper ofta produkter direkt från producenterna till högre priser än mellanhänderna.

Man frågar sig naturligtvis varför det är nödvändigt att släppa in utlänningar. Varför kan inte indierna själva göra detta? Reliance Food och Food Fresh och några till finns ju redan. Naturligtvis är kedjornas intåg oundviklig, och antagligen också önskvärd. Men man måste sätta upp ett regelverk för att undvika kartellbildning och monopolsituationer.

Bokrecension:

MER ÄVENTYR ÄN KUNSKAP

Annakarin Svedberg: **Andlighet och Kärlek - ett kunskapsäventyr**. Recito Förlag, Borås 2011. 266 sidor. ISBN 978-91-86819-78-1.

Annakarin Svedberg (f. 1934) blev buddhist på 1960-talet efter att ha träffat Sveriges första buddhistiska nunna, syster Amita Nisatta (1910–2001)). Detta resulterar i ett antal resor till Sri Lanka och Indien, där Annakarin Svedberg bl.a. träffar tibetanska flyktingar. Boken skildrar dessa resor, men också en inre resa från ett "vanligt" liv med alkohol, nöjen och en liten portion kristendom till buddhismen och sedan bort från buddhismen till en egen livsfilosofi.

Att vara buddhist på 1960-talet var ovanligt, det var långt innan det blev modernt med s.k. nyandlighet. Detta fick både Annakarin Svedberg och syster Amita, samt även Nyhetsbrevets redaktör erfara i form av sura kommentarer från kristet håll.

Men ändå känns Annakarin Svedbergs återkommande kritik av kristendomen i boken lite som att sparka på någon som redan ligger. Likaså påstår hon att när den tibetanske laman Kalu Rinpoche sade till sina svenska anhängare att de inte behöver lämna kristendomen så gick det en lättnadens suck bland dem. De slapp ta ställning och slapp överge Gud och frälsaren Jesus. Det är faktiskt svårt att tro detta. Kristendomen var ingen maktfaktor i Sverige på 1970-talet.

Annakarin Svedberg reser tillsammans med syster Amita i Sri Lanka. Dock tycker hon att buddhismen där förstelnad och dogmatisk. Hon reser även i Indien där hon bl.a. träffar Indira Gandhi och Dalai Lama. Tyvärr tvingas man konstatera att dessa möten gör en besviken. Man får knappast veta någonting om vad Annakarin Svedberg och Indira Gandhi diskuterar. Flera gånger på vägen i., till mötena med Indira Gandhi (det är oklart hur många gånger de träffas) skriver Annakarin Svedberg att rummen de passerar, inklusive Indira Gandhis eget tjänsterum, skulle kunna rymma ett 30-tal slumfamiljer. Menar Annakarin Svedberg att Indira Gandhi faktiskt borde upplåta sina tjänsterum till sluminvånarna och själv flytta ut premiärministerns kontor till slummen? Om så är fallet, kräver hon detsamma av alla andra statsministrar, inklusive vår egen? Annakarin Svedberg bor i tio dagar hos en familj i en slum, och hon tar med sig familjen till ett möte med Indira Gandhi. Hon skriver att mötet blir spännigt, men sedan får man inte veta något mer.

Likaså blir intervjun med Dalai Lama en besvikelse, man får inte veta någonting. Detta trots att hon är skeptisk till Dalai Lama, både som person och institution och misstänker att han och hans anhängare är "förblindade" och att Dalai Lama representerar en "manlig struktur" och att han kanske t.o.m. är en "rövarhövding". Det hade väl varit lämpligt att fråga honom om detta, men så tycks inte ha skett.

Överhuvudtaget anar Annakarin Svedberg "manliga strukturer" och "hierarkier" överallt. Hennes motvilja mot detta - och tendensen att se det överallt - blir till slut som skyggglappar för henne.

Trots att Annakarin Svedberg har studerat buddhismen en hel del så kan hon inte skilja mellan en buddha och en bodhisattva. Dessutom tror hon att en bodhisattva är någon som "avstår" från nirvana. Hon tror att enligt buddhismen kan endast män nå nirvana och eftersom hon ogillar "manliga strukturer" så revolterar hon mot detta. Men allt detta är missuppfattningar, även om de finns hos vissa munkar på Sri Lanka, och därmed slår Annakarin Svedberg med dunder och brak in redan öppna dörrar så att flisorna ryker. Hon retar sig, med all rätt, på att nunnor inte kan få den högre ordinationen. Men detta är nu något som håller på att förändras, inte minst tack vare Dalai Lamas insatser.

Nyhetsbrevets redaktör irriteras av alla skriv- och stavfel i boken. Förlaget har slarvat grovt vid utgivningen. För en författare som fäster så stor vikt vid ordinationer och nunnors rätt till dessa är det väl förargligt att ordet genomgående stavas felaktigt?

INDISKA HELGDAGAR 2012

Allindiska helgdagar

Republic Day	Jan 26
Muhammeds f-dag	Feb 05
Maha Shivaratri	Feb 20
Holi	Mar 08
Ram Navami	Apr 01
Mahavir Jayanti	Apr 05
Långfredag	Apr 06
Buddha Purnima	Maj 06
Janmashtami	Aug 10
Independence Day	Aug 15
Id-ul-Fitr	Aug 20
Mahatma Gandhis f-dag	Okt 02
Dasarha	Okt 24
Id-ul-Zuha	Okt 27
Divali	Nov 13
Muharram	Nov 25
Guru Nanaks f-dag	Nov 28
Juldagen	Dec 25

Lokala helgdagar utöver denna lista förekommer. Kontrollera alltid före en affärsresa!

HUMAN DEVELOPMENT INDEX

Human Development Index (HDI) har stigit med 21 % sedan den förra mätningen. Detta kungjordes av Indiens Planning Commission i oktober i år.

Kerala ligger högst bland de indiska delstaterna, följt av Delhi, Himachal Pradesh och Goa.

Chattisgarh, Orissa, Madhya Pradesh, Uttar Pradesh, Jharkhand, Rajasthan and Assam sackar efter, men de flesta av dessa delstater knappar in, så att HDI stiger snabbare där än i övriga Indien.

Den största enskilda koefficienten i HDI som bidrar till utvecklingen är utbildning. Hälsovård har inte utvecklats lika snabbt. Hälsovård, näringsintag och sanitet (avlopp, avfallshantering m.m.) är de största utmaningarna.

HDI är en koefficient som består av medellivslängd, utbildningsnivå, inkomst per capita, ojämlikhetsindex, antal fattiga, genderjämlighet samt spar-kvot. Pakistan fick plats nr 145, Indien 134, Thailand 103, Kina 101, England 28, Sverige 10, USA 4.

Detta Nyhetsbrev aviseras till 1.711 mottagare. Till dessa kommer de som själva letar upp Nyhetsbrevet på Empatums Hemsida.

FERTILITETEN SJUNKER

FERTILITY RATE

YEAR	TOTAL FERTILITY	AGE-SPECIFIC FERTILITY RATES						
		15-19	20-24	25-29	30-34	35-39	40-44	45-49
1972	5.4	89	260	261	215	141	74	29
1997	3.3	54	226	188	109	55	26	8
2006	2.8	45	208	168	79	36	15	6

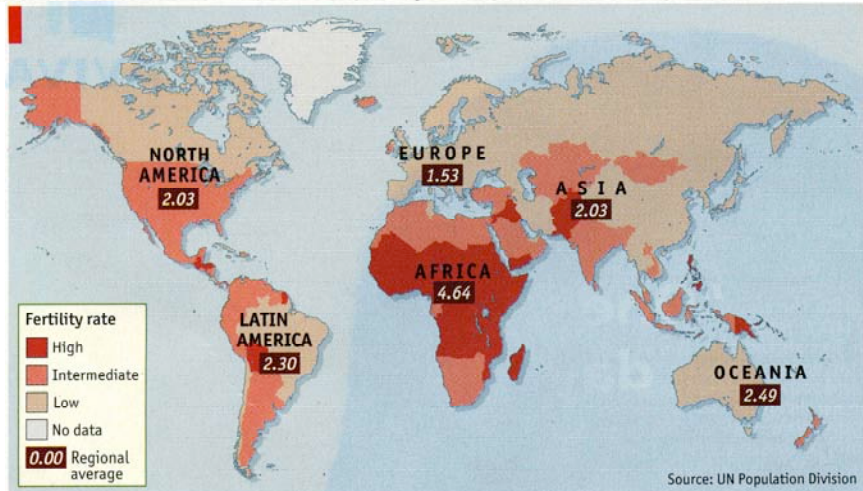
Source: UN-DESA World Fertility Report (2011)

Indiska kvinnor får färre barn. Nativiteten har gått ner från 5,4 % år 1972 till 2,8 % år 2006. Detta följer den allmänna trenden i Väst. En skillnad däremot är att medan alltför många kvinnor i Väst får sitt första barn i 30-årsåldern, under det att fler indiska kvinnor får sina barn i tjugoårsåldern. Tonårsgraviditeterna sjunker.

Den genomsnittliga äktenskapsåldern för indiska kvinnor är fortfarande strax under 18 år, och genomsnittsåldern för den första barnfödelsen är 20 år.

Indiska kvinnor får barn senare, dvs i 20-årsåldern i stället för i tonåren. I Väst får kvinnorna sina barn i 30-årsåldern. Indiska kvinnor får sina barn i tät följd. Antalet barnfödelsor i 30-årsåldern sjunker, i Väst stiger den. En orsak är de olika preventivmetoderna. I Väst används kondom och p-piller som möjliggör att man "sprider ut" barnen. I Indien är den vanligaste preventivmetoden kvinnlig sterilisering, vilket innebär att man måste få alla sina barn

Kartan ovanför (hämtad ur Economist Oct 22, 2011) visar nativiteten (barn per kvinna) i olika delar av världen. 2,1 barn per kvinna innebär nolltillväxt i befolkningen. Indien ligger strax över.

innan ingreppet. Man kan inte "sprida ut" barnen. En annan orsak är att man i Indien snabbt efter äktenskapets ingående vill försäkra sig om att kvinnan kan få barn. I annat fall är det vanligt att äktenskapet upplöses.

Endast 5 % av alla indiska par använder kondom, och 3 % av kvinnorna i fertil ålder äter p-piller. Bangladesh har världens lägsta genomsnittsålder för äktenskap: 15,6 år.

Ur Times of India, 28 nov. 2011

FÖRBETALDA SIM-KORT

Artikeln i förra Nyhetsbrevet om förbetalda sim-kort gav en hel del reaktioner. Några har varit med om samma sak, att sim-kortet plötsligt stängs av, men det vanligaste är klagomål över höga roamingavgifter inom Indien. Roamingavgifter som plötsligt är högre än de som anges i villkoren.

Många upplever de dubbla tidtabellerna som krångliga. Indiska sim-kort kan laddas med en "talk time", alltså den tid man kan prata för, samt dessutom en "validity time" dvs ett datum då de går ut. Ofta kan man inte förlänga

"validity time" i samma små affärer där man kan köpa mer "talk time".

Allt detta har medfört att Redaktören t.v. inte vågar använda sitt Vodafone-abonnemang, även om han skulle lyckas återaktivera det. Det kan ju stängas av när som helst igen. Då är det bättre att använda det svenska mobilnumret. Knepet är att vägra inkommande samtal (som innebär roaming från Sverige) och sedan ringa upp själv. Då betalar man indisk taxa samt ett mindre påslag från den svenske operatören.

HÄSTAR OCH NATUR

I Indien skall man vistas på landsbygden! Alla som dessutom gillar hästar bör titta på denna länk:

<http://www.youtube.com/watch?v=iA7vD6XmgG8>

Se även Nyhetsbrev 3/2007, artikeln Rohetgarh
Hästsafariresor anordnas av resebyrå Häst och Sportresor.

INDIEN
historisk översikt
det moderna Indien
hinduismen
kastsystemet
livsattityder, etikettsregler
bilder av Indien
av Indienanalytikern
David Ståhl

Häftad, v + 130 sidor med kartor.
Stockholm 2006.
ISBN 91-631-9522-4
Pris: 170 kr inkl moms och porto.

Beställes enklast via AdLibris
<http://www.adlibris.com>

Bokförlaget EMPATUM
Tel 08-411 04 08